

[Peter Nielsen.]

Man skulle have fundet en form, så vi kunne have delt lagkagen, altså de gode tider, på en pæn og fornuftig måde; men sådan skulle det altså ikke være.

Jeg beklager dybt, at vi ikke fik et såkaldt firkantet forlig; men hele socialdemokratiets forhandlingsvilje er jo praktisk talt afvist, ja, endog så stærkt fra visse sider, at man sagde, at uanset hvad vi kom med, havde man ingen tillid til os. Det er selvfølgelig kedeligt for de enkelte forhandlere, og da vi jo her repræsenterer over 40 pct. af befolkningen, er sådanne udtalelser meget triste. Men her tørnede altså de forskellige indtægtsgrupper og erhvervsgrupper interesser sammen.

Forhandlingerne var ejendommelige. Først indbød socialdemokratiet gennem sin buket til forhandling. Da det ikke var nok, kom der en forligsskitse, og der kom én til, men alt var forgæves. Jeg skal ikke her anstille nøjere betragtninger over, om et fjerde udspil fra socialdemokratiets side kunne have været på sin plads, men det er dog værd at understrege, at man overhovedet ikke fra den anden side ville yde sit bidrag til at skabe forståelse. Vi blev mødt med tusindvis af ord gennem disse 5 dages ørkenvandring, og da ordforrådene var udtømt, sad vi blot og så på hinanden, og så var håbet om at skabe en bred politisk enighed i Danmark udtømt.

Heldigvis har det været muligt atter at skabe et parlamentarisk flertal for, at de gode tider kan videreføres, derigennem at man skaber det fornødne kasseoverskud. Det er nok værd at bemærke, at alt dette er sket i ansvarlighed over for den danske befolkning og ikke for at lave små politiske fiduser. Det tror jeg alle stærke fordømmere skal mærke sig. Men det var altså de store indtægts- og erhvervsgrupper, der tørnede sammen i den forløbne uge.

Man kan sige, at alt dette var såkaldte private forhandlinger, og et referat heraf vil heller ikke være rigtigt. Men der er jo bl. a. fra oppositionens side fremsat ønske om en såkaldt skattereform med en ny proportionalsskattegrænse på helt op til 33.000 kr. Hvad vil det på godt dansk sige? Ja, det har vi ikke engang ladet foretage udregninger for, fordi det overhovedet ikke var forligsgrundlag for socialdemokratiets

vedkommende. Men udregninger for en grænse på indtil 30.000 kr. fremkom, med en bundgrænse på 9.000 kr. Det var de højeste skattelettelser, en merværdiskat kunne bære. Hvad viste nu disse tal? Når en skattepligtig indkomst på 35.000 kr. — det vil altså sige en bruttoindtægt på over 50.000 kr. — skulle have en skattelettelse på 4.600 kr., er det klart, at socialdemokratiet fandt yderligere udregninger uforholdne. Det var ikke af rethaveri, vi her sagde nej, men simpelt hen fordi vi ikke øre for folk med jævne indtægter kunne være det bekendt, hvad enten disse folk arbejder som lønmodtagere eller som selvstændige landbrugere. Det var dem, der ville komme til at betale gildet, idet pengene skulle være skaffet gennem skat på de elementære livsforholdigheder. Det var altså ikke af rethaveri fra socialdemokratiets side, at forliget brast, men simpelt hen fordi vi ikke kunne være det bekendt over for den almindelige, jævne befolkning.

Et andet spørgsmål er, om vi ikke kunne have sparet os igennem denne situation. Regeringen kom da også med sine spareforslag til forhandlingerne, men de blev afvist som utilstrækkelige, endskønt man ikke selv kom med skygge af forslag.

Herudover skal jeg ikke kommentere disse forhandlinger, men kun konstatere, at den brede politiske enighed, som befolkningen såvel i by som på land har ønsket, ikke har kunnet opnås. Der er imidlertid et spinkelt flertal for, at de gode tider skal videreføres og stabiliseres. Det sker i første omgang ved tilvejebringelse af det fornødne kasseoverskud gennem disse lovforslag, altså den såkaldte buket. Man må gøre sig klart, at hvor der plukkes en blomst ud, skal der sættes en ny ind, idet der nu er flertal her i folketinget for slutresultatet.

Det er fristende at sige, at denne og hin skat skal vi ikke have, og folketingsudvalget har også haft et utal af fristere, det viser betænkningens fortegnelse over deputationer. Udvalget har efterkommet en del ønsker, når de har været berettigede, men når det kun gjaldt om at skubbe byrden fra sit eget erhverv over på andre, har i hvert fald udvalgets flertal sagt nej, idet man som omtalt sagde, at det at lette skattetrykket ét sted ville være at forstærke det et andet sted. En forkastelse af ændringsforslagene